

שליטה מנופצות, תוך חיים באנרכיה מוחלטת.

לשון ההקשרים המזוהמים

● ניתן לקבוע כי רק בעזרת התחושות של האנשים ניתן לייצר את השפה שלהם, תהיה השפה אשר תהיה. אך תקיפה צורותיהן אינה מטרה מוצהרת בעיני — כי אם צורך טבעי. השפה הצרפתית היתה שפה של מעמד שליט. שפה שנועדה אך ורק לצרכי השליטה של אותו מעמד * וזו שפה, שלא נגזרה לשימוש הממשי שלנו. אולי כן המקום לציין, שאחד ממוריי-הדרך של המחשבה שלי — ואלה מועטים — היה פראנץ פאנון ** ממנו למדתי את עניין "לשון-האויב", לשון אותו מעמד-שליט, לשון ש" היא מזוהמת, זו הסיבה, כנראה, שבאופן לא-מודע, אך פעיל, אני עוסקת בספרי הרבה מאד שבבירת החברות המקביל, עוסקת בכיליונות ובאבסורדים-לשוניים, למשל, מעולם איני משתמשת בספרי במילה, "אהבה" במשמעות המקובלת שלה — אלא בהקשרים מוזהמים* בלבד. אני נזהגת לשנות משמעויות של מילים בהתאם לתחושותי

שלי. אבל שם ראיתי את הכל. ראיתי את החזות העומדת לבוא לעולם. כלובי-אדריכלות המונעים את האנשים מלחשוב ומלחיות, והמעצבים עבורם את עקרונות אורח-חייםם והרבותם הקהילתית. אלה גושי שטון נטולי-נשמה. התקופה שהיית שם הביאה אותי להבין שהשיכונים הללו הינם תכסים מורכב ומשוכלל לשעבר את האנשים, והמביא את האדריכלים לפעול כמכשירי-שליטה בידי אלייהו בינלאומיים וסינדיקטים כלכליים. השיכונים הללו מהווים למעשה קשר נגד האנושות, תוך היותם התגלמות האפרוריות. אלה מחבירי-מחיה שבהם אתה מורשה לר" כוש אך ורק את המוצרים שהתבררה-היצרנית, המקיפה אותך, מציעה לך — שם האנשים חיים בכלובים שבהם מאשרים לאנשים לנשום ותו לא. זו מערכת וסיגנון-חיים, שבהם חברו היצרנים ודרישות-השוק על-מנת ללכוד ולסנור את האנשים, שהינם המנוצלים והצרכנים. ובנוסף זה כתבתי את ספרי השני "ידו המאה, שמתחתו נטולה מיוזיו של ידו המאה מאת אלפרד דה'מיסה * שהוא יצירה קלאסית אך רומאנטית.

אוטופיה של ילדים

● משך שנים רבות חיברתי סירוגין ספר של דיי מויים, ולא עלה בידי להשלים אותו. רק ב-1970 הצלחתי להביאו לידי גמר, והדבר קרה רק כאשר העולם המערבי הגיע עד משרב. השלמת הספר עלתה בידי כאשר הס" תבר לי שבאצות-הברית מתפתחת גממה של ריאקצה — ושלחה, שהכסף והמכשירים הקיפו את בני-האדם — ושאנשים צעירים החלו להימלט מהחך המיסגרות האור" בניות של הערים שסגרו עליהם, והחלו לחיות בקומונות. ראיתי בנטייה זו אתגר של משה ותיקוה — מול הכוחות והאינטרסים המנהלים את העולם. מרידה כנגד המגמות הריכוזיות. שאיפה של פרטים להתאחד במיסגרות-חיים, שאינן מושחתות במיסגרת המדינה — אלא בקבוצות קט" נות ועצמאיות.

"מסע-צלב הילדים", הילדים הם מעמד מדוכא

● שירתטי בספר הזה עולם אוטופי, בזמן לא-קיים. לא יכולתי להרשות לעצמי להשתמש בזמן-הווה, או עבר — מאחר וישנם כל-יך הרבה דברים, מוסכמות ומיב" ניסל-לשונם, התובעים הריסה עד היסוד, והדבר כימעט בלתי-ניתן להיעשות. למרות שבתקופת-המודרנית — הכל תובע הרס, אם הדבר היה בכוחי הייתי מחסלת את הכל. את מיבניה-הענק, את שרשראות-השיכונים החונקים על החיים, את החוש בקרבם. הרי אין בכוחנו לשאת את כבלי-הקיעור האלה. גם לא את אימת הכורים-הגר" עיניים והחשש היומיומי שהם מביאים. האנשים חיים כיום בכתי-כזם של דמיון, ולכן כתבתי את הספר האר" טויו הזה בזמן בליתיקיים. העלילה מתרחשת במדינה פטריאכלית, בה משתלטים הילדים על מוקדי-השילטון, מפרקים אותם, ומנהיגים אותה למיסגרת בעלת צורות*

* אלפרד דה'מיסה (1810-1857) משורר ומחזאי צר" פתי. טפריו וידויו של ילדי המאה (1836); סיפורי ספרד ואיטליה; על מה נערות חולמות (1832); הקאפריות של מאריאן (1833).

האישיות שלי — ולא בהתאם לערכן המילולי. לעיתים אני מורידה מילים עד לגיחוך, כך שבמיסגרת הלשונית המגוחכת מתקבלת משמעות אחרת לחלוטין. למעשה זה מעין הרס-עצמי בסיגנון של שפה.

* בדומה לאנגלית-האוקספורדית, המשמשת בעיקר לצרכים מעמדיים של בני המעמד השליט.
** פרנץ פאנון הכושי נולד ב-1925 במארינין, למד רפואה בצרפת, שימש כרופא באלג'יר במהלך מל" חמת-השיחורר האלג'ירית, והביאורו להזדהות עם לחמ" החופש שם, שם הפך לאחד מדובריהם העיקריים. ב-1961 לקה בלוקמיה, ומת. טפריו: The Wretched of the Earth, Black Skin White Masks. הטיף לתורת ה" אלימות.

● שנים רבות היו הקוראים מתרגמים מה"אסי אנד" בספרים שלי. למשל, בספרי השני, העתקתי קטעים מתוך שבונונינישם וזלים כקונפידנס, והצגתי בעזרת שינויים קלים את הגיחוך שלהם עד לאבסורד. שם, לקי ראת הסיום, הנערה מתחתנת, והפליא לראות את הקור" אים מקבלים זאת כ"האפייאנד". רק בשנים האחרונות התלו מבקרי-הספרות והקוראים לראות את ההיפך — ולחוש בעניין הזה של ההיפך.

הסינים אינם צהובים

● אל רעיון סיווג-המעמדות-החדש הגעתי כאשר הבנתי, בזמנו, שהנשים אינן מין, אלא מעמד-מדוכא. השמאלנים, הטוענים תמיד כי במציאות חיים הפרולטר" יון שהוא מעמד מקיף ומנוצל, והנשים מהוות חלק מהפרולטריון — טועים. מנהיגי השמאל — לא השמאל כולו, אלא רק זה הממוסד — מתעלמים מעצם מאבקה של האשה, ומכך שהאשה אינה גמנית על מינוט המשתתף למילחמת-המעמדות, אלא מהוות מעמד בפני עצמו. על" פי סימני ומגדירי הניצול המעמדי, הנשים מנוצלות, הן אינן מקבלות שכר על עבודתן בבית, משועבדות להבאת ולדות בלא כל תמורה — וכבר באלה מצויים כמה מהמאפיינים העיקריים של הניצול, ההופך אותן למעמד. בדומה לנשים, הרי שגם ילדים מהווים מעמד-מדוכ" כה. הם עובדים בבתי-הספר בלא תמורה כספית. הלימוד אינו נעשה בהתאם לצרכי-הילדים, אלא על-פי דרישותיה הכלכליות והריכוזיות של החברה. בולט גם כי שיטת הלימוד, ובחירת נושאי-הלימוד בבתי-הספר, מותאמים במתכוון על-מנת לספק את מה שהם קוראים "צורכי המשק" — ומאחר והילדים אינם לומדים בעבור עצמם וצרכיהם, אלא למען החברה הממוכנת והריכוזית, הרי שהם מנוצלים מדי יום לפחות ששעות לימוד והכנת" שיעורים בלא תמורה כלשהי. כמ"כ, בהתאם לנומרות החברתיות, הרי שעל הילדים להתגורר במקום אחד וקבוע, מבלי שתהיה להם הזכות להחליף את מקום מגוריהם וכו' וכו'. פעצם כל מה שיש לעשות, ואני עשיתי, זה להריק את שיטת-הניחות המרכסיסטית על קבוצות שונות, השוני הקיים הוא בכך שלכל קבוצה יש את דרכי ואמצעי המאבק האינטרסטיגיה המיוחדים לה. על פי שיטה זו ניתן לקבוע את האופן והטכ" ניקה, שבעזרתם מדכא גזע אחד את מישהו. כן ניתן גם לסווג את שיטת-הדיכוי שבעזרתה מרכאים חול" רוח*, שיכורים, מסוממים וכל שאר קורבנות החברה למיניהם, וכל אלה שאינם נוחים מסיבה זו או אחרת למעמדות השליטים. בעצם למה שהם קוראים "גזע", אני מכנה "תרבות", בעצם, מהו ההבדל בין הגזעים? האם זה הבדל שבצבע העיניים? הרי צבע הינו חסר משמעות כלשהי, ומשמש רק ככותרת מגדירה לראיית ההבדל הדכאני. חוץ מזה, הרי האינדיאנים אינם אדומים, והסני נים אינם צהובים, והקבוצות הדכאניות, גבנהי סולס-הדיי כוי, נעזרות בקי בתכונות טבע חיצוניות, לשם יצירת סולם הדכאנות שלהם.

* בנושא זה עסק רבות הפסיכיאטר רנדי לאינג, שני" סה לטעון כי בעלי "פיצול-אישיות" מהווים מעמד בעל ערכים, ועולם ערכים משל עצמם.

מנחם בן לחיי מזיזי החביות

סנונית המבשרת את המבול

תולעי תרבות

עם היוודע תוצאות הבחירות, ברור היה שהסיפורת העיבירית, שמעודה לא התברכה ביוצרים בעלי חזון לאומני מופזו, או גוון פאשיסטי מלא-הדר, תתחיל במיניוץ את תזוית על-ימנת להתרפק על ברכי הימין הישראלי המיוזום, למעט תרבות שתכסה את ערותו.

ברור היה כי מירוץ זה בין כתב-בי-שירה לבין שאר גמושות-התרבות, יהיה מירוץ לחיים ולמוות, עבור כל ציפורי הטרף המסובסדות, שהחלו בחצות ליל- הבחירות לפעור את מקוריהן אל עבר מזיניהם החדשים.

איש מכל קריית-הספר לא ציפה לראות את ילד-הפלא-לשעבר של השירה העיבירית, מנחם בן, (שכינניו בפי חבריו הוא "הילד בראון" על פי שמו הקודם) מוליך כבר בראשית היסוב הראשון בראש משתתפי המירוץ.

במאמרו, שאותו פירסם הינוקאליאומן (ידועות אחרונות 30.5) בכותרת "למנות את דיין, לפלח לעצמנו", הוא נזקק לאקרובטיקה לשונית מעוותת, על-ימנת לעבור את המינימום-האולימפי של יכולתו האינטלקטואלית, תוך נסיון להיכניח לאדוניו החדשים את התרומה והמעשר שבכוחו להעניק להם. ועל תגובת מישפחת שכולות ולוחמי מילחמת יום-הכיפורים למינויו של משה דיין כשרי-החץ, הוא כתב: "שחרי אין אים נזקק ליתר מדי יושר אינטלקטואלי, כדי להודות, כי הברק והקניצמה של דיין כשרי-חץ עולים לאין שיעור על אלה של מועמדים אחרים... ומקביעה סיפורותית זו, טוען איש הרוח האלימית בגניינו השפוי: "להתייצבותו ההר-משמעת, התקיפה והבהירה של בנני מאחוריו — משמעות מחלימה ומרחיקת-לכת לשבר המנטאלי, שניכפה בתייעת העם מאו אוקטובר 73". וברוב לקלקלותו, ממשיך מוצץ ורע" המרוורים האצ"גי: "מכטא דיין בעיני רבים את אשמת כל הכישלונות במילחמת 73, אשמת כל החללים, אשמת כל הפצועים. ופזה כל העניין: האשמת דיין, האשמת איש מסייב אחד באחריות למחרל, איננה רק עויל ליכולת ההתנערות הפנימית האמיתית שלנו מן הכישלון..."

לשיא הגינו, העומד מן הסתם לסמל את יכולות הגניון הסיפורתי החדש, קובע משורר-החצר-החדשה כי: "מיניו של דיין כשר בממשלה לא ישכיה את המחרל. ההיפך: הוא יעזור לזכור ולא לשכוח מה שאירע..." ועל-מנת שהקורא יבחין בציניות הסכרנית של מנחם ד'אנונציו הישראלי, זה מסיים את רשימתו רק כך:

בשעתו התפרסם דיון פמי שהזיו, בהזיו" תו רמטכ"ל, את חכיות-החסימה, שהושמו על כריש שנשע בו. זהו אימנם דיון. את מעשיהם המוגבלים ואת כיתרותיהם המישיניות של בני-האדם ("חבר מיפלגת" העבודה", "חבר הלימוד") שנועדו ל" צרכים מוגבלים ומישיניים, מתר לחצות בקו ישר, כדי להגיע למטרה. החביות על הכביש השבועות, אבל נמיעת הרמטכ"ל חשופה מהן. לכן הן מוזוות. הפעם היוו מנחם בנני את החביות למען דיין. מריע העלה מישהו על דעתו כי דיין לא יסע?...?

ולאחר שהזוהו כל החביות, המסלול תפוח, והנמושות מדדות, כשהן מתנשפות אל עבר היד שתעניק את המענקים, כפי שהיהודי הגלותי היה נושק לידי ולרגלי הפריץ הפולני.

בן עבד כעורך מגזיני-הפנים בעיתונו הכושל של דיין, היום הזה ז"ל, ואחרי שהזולז"ל העיתון התקשה למצוא עבודה דומה בעיתון כלשהו, הוא חזר לעיסוקו הקודם — ביקורת שירה — ונראה ש" עכשוו מצא את יעדו. וייעות אחרונות היוו למענו את החביות, והעניק לו ל" ראשונה מעמד של פרשן מדיני — מס" תגלים מהר למצב החדש.

מנחם בן הוא סנונית המבשרת את המבול התרבותי. הוא מוביל בסיבובים הראשונים, אבל הרצים המנוסים דולקים בעיקבותיו, יסיתוהו מדרסם, כהסת הי במטכ"ל את החביות, ירמסוהו, ויגיעו ראשונים אל קו המענקים החדש, הממתין מיחם התרבותם.

Advertisement for 'Bina' (בנינה) featuring a large graphic of a woman's face and text promoting the publication. The text includes 'בנינה' and 'העיתון הנשי'.